

[Horn.]

Det drejer sig om vejføringen eller vejudfletningen på den nordlige del af ruten. Man stillede allerede i 1954 ændringsforslag angående dette, og nu gentager man det altså. Men dengang blev forholdet nøje undersøgt og drøftet med de pågældende amtsråd, der to gange har behandlet denne sag og har sluttet aftale med vejdirektoratet. Flertallet mener ikke, man kan gøre indgreb i denne aftale, og hertil kommer, at det nye amtsråd sikkert ville have meldt sig, hvis det havde ønske om at få en ændring i dette forhold. Man kan nok sige, at den vejudbygning, som allerede er gennemført eller delvis gennemført, er noget voldsom i betragtning af, at der skal laves en ny motorvej; det er der vel ingen, der vil bestride, det har heller ikke været bestridt i udvalget; men når det er blevet sådan, hænger det sammen med, at man ikke var klar over, at det så hurtigt ville være muligt at få nye forhandlinger i gang med Tyskland og nå frem til det resultat, der foreligger i dag.

Det er meget nemt i dag at være bagklog, og man kunne jo sige: kunne vi så alligevel ikke stoppe det foreløbig? Det har flertallet ikke ment; vi har ment, at den aftale, der er truffet med det lokale styre, må respekteres. Vi er derimod enige i — og det har ministeren tilsluttet sig — at selve dette stykke vejarbejde udmærket kan vente og blive den sidste del af det, der skal udføres. Flertallet er af den mening, at det på lang sigt er fornuftigt, hvad der her laves, idet den eksisterende vej under alle omstændigheder ikke ville kunne svare til fremtidens krav.

Jeg kan med disse bemærkninger på flertallets vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse og anbefale, at man stemmer imod ændringsforslaget.

Jeg vil dernæst gerne på min gruppes vegne tilføje, at jeg synes, det virker temmelig anstrengt, når oppositionen ikke har kunnet godtage finansministerens tilsagn om, at rækkefølgen af investeringer ville blive angivet i finansudvalget, når planerne var færdige. Det er jo sådan, at begge oppositionspartier nylig har stemt for en bevilling på 5 mill. kr. til videreførelse af dette arbejde; mere betænkelig er man dog ikke ved det. Jeg har forstået forhandlin-

gerne i 1954 sådan, at det, der dengang afholdt venstre fra at stemme for lovforslaget, kun var, at man fra den side tvivlede på, at der blev noget ud af dette de første 20 år; jeg tror, det var 20 år, den daværende ordfører for venstre mente det ville være, inden tyskerne ville kunne være med. Ellers havde man ikke noget imod det, ja, jeg har endda af de to indlæg fra venstres og konservativ side dengang fået den opfattelse, at man egentlig var varm tilhænger af at få denne nye rute gennemført.

Når man nu har skiftet standpunkt og navnlig fra venstres side synes at ville sige, at det er ganske usikkert, hvorledes regeringen har placeret sig med hensyn til de forskellige investeringer, og at der ingen orden er i regeringens investeringspolitik — det er vel det, der er meningen med det — ja, så havde det egentlig været mere konsekvent og logisk, om man havde stillet forslag om standsning af hele dette arbejde. Det har man dog alligevel ikke dristet sig til, og jeg forstår, at man fra konservativ side nu ikke vil lade venstre løbe med den lille fidus, at man fra den side over for vælgerne giver det udseende af at være de eneste, der vil spare, være de eneste, der påpeger, at regeringen ikke har orden i nogen som helst ting. Men det er der jo ikke noget at gøre ved.

Når man tilsyneladende har en vis velvilje over for sagen, ved jeg ikke rigtig, hvordan det skal forstås; men jeg har vel lov at gætte på, at man over for motororganisationerne trods alt vil tilkendegive, at nok er man imod denne rute, men dog ikke mere, end at man lader lovforslaget passere; man stiller ikke forslag om, at dette arbejde skal stoppes, hvad der havde været det mest konsekvente efter de taler, der har været holdt både i udvalget og her i tinget.

Jeg skal også på min gruppes vegne anbefale, at man stemmer for lovforslaget og imod ændringsforslaget.

Henry Christensen: Da vi havde dette lovforslag til første behandling, blev det klart præciseret af den højtærede minister, at den behandling, der nu skulle finde sted, skulle være en realitetsbehandling, en behandling, som tilkendegav, hvordan man